

Către: Avocatul Poporului

În atenția: Domnului Victor Ciorbea,
Avocatul Poporului

Ref: Neconstituționalitatea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 7/15.04.2015 privind stabilirea destinației unor bunuri imobile confiscate

Stimate domnule Avocat al Poporului,

Subscrisa, **Fundația Centrul de Resurse Juridice**, cu sediul în București, str. Arcului nr. 19, sector 2, înregistrată în registrul persoanelor juridice prin Sentința civilă nr. 276/18.12.1998 a Tribunalului București, cod fiscal nr. RO 11341550, reprezentată prin Georgiana Iorgulescu, în calitate de directoare executivă,

în temeiul art. 13 lit. f) și art. 14 din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulăm prezenta

PETIȚIE

prin care vă solicităm să sesizați Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 7 privind stabilirea destinației unor bunuri imobile confiscate, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 256 din data de 16.04.2015 (în continuare „**Ordonanța**”), **întrucât aceasta a fost adoptată cu încălcarea art. 31 și art. 115 alin. (4) din Constituția României.**

MOTIVE:

justiție. demnitate. egalitate.

STR. ARCULUI 19, SECTOR 2, 021032,
BUCUREȘTI

TELEFON: (+40) 21-212.06.90, (+40) 21-212.05.20 | FAX: (+40) 21-212.05.19
OFFICE@CRJ.RO | WWW.CRJ.RO | FACEBOOK.COM/CRJRO

1. ÎNCĂLCAREA ART. 115 ALIN. (4) DIN CONSTITUȚIE

a. Cerințele impuse de art. 115 alin. (4)

Conform art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în **situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.**

Astfel, după cum a reținut și Curtea Constituțională¹, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai dacă următoarele trei condiții sunt întrunite cumulativ:

- existența unei situații extraordinare;
- reglementarea acesteia să nu poată fi amânată;
- urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

După cum vom arăta mai jos, Guvernul nu a respectat niciuna dintre aceste trei condiții.

b. Existența situației extraordinare

Cu privire la **existența situației extraordinare**, Guvernul susține că aceasta este determinată de necesitatea asigurării unor sedii corespunzătoare instituțiilor publice, în condițiile în care unele dintre aceste sedii sunt improprii sau imobilele au fost retrocedate, iar instituțiile publice sunt nevoite să închirieze spații pentru desfășurarea activității, ceea ce determină cheltuieli bugetare. Pe de altă parte, Guvernul invocă (prin nota de fundamentare²) lipsa personalului specializat pentru administrarea anumitor “bunuri imobile complexe”, precum și costurile necesare administrării și conservării acestor bunuri până la valorificare.

Chiar dacă impedimentele menționate de Guvern ar fi reale, simpla lor existență nu constituie o **situație extraordinară**. Sensul cuvântului “extraordinar” este, conform DEX, “*care este cu totul deosebit, care iese din comun; neobișnuit, nemaipomenit, formidabil, excepțional*”. Or, necesitatea îmbunătățirii sediilor instituțiilor publice și a reducerii cheltuielilor cu chiriile și cu administrarea bunurilor confiscate nu este ceva neobișnuit, nemaipomenit, formidabil sau excepțional. Acest lucru nu înseamnă că o reglementare în acest domeniu nu poate fi **oportună**, dar oportunitatea sau necesitatea reglementării nu este sinonimă cu caracterul extraordinar al situației. Orice reglementare adoptată ar trebui, în mod ideal, să fie și oportună, dar nu orice situație care trebuie reglementată este și extraordinară.

---

¹ A se vedea Decizia nr. 255/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005.

² http://discutii.mfinante.ro/static/10/Mfp/transparenta/NFproiectOUGbunuriconfiscate_15042015.pdf

Simpla existență a unei situații ce trebuie rezolvată, fie ea și una importantă, nu conferă automat un caracter extraordinar acesteia. Faptul că instituțiile publice au problemele cu sediile nu este ceva nou sau excepțional și nu cere o soluție promovată pe calea ordonanței de urgență, atât timp cât vorbim de “condiții improprii”, și nu spre exemplu de o deficiență majoră care să pună în pericol grav funcționarea anumitor instituții publice și care să trebuiască a fi soluționată de îndată. În mod similar, existența anumitor costuri cu chiriile sau cu administrarea bunurilor confiscate nu este ceva excepțional sau neprevăzut și nu reprezintă o situație a cărei reglementare nu poate suferi amânare. **Reducerea costurilor administrative și birocratice este, în general vorbind, o măsură oportună, dar nu iese cu nimic în evidență față de alte măsuri de optimizare a cheltuielilor publice care se adoptă în cadrul procedural obișnuit și în nici un caz nu reprezintă ceva ieșit din comun sau nemaipomenit.** Iar o măsură legislativă care este **doar** oportună, dar care nu îndeplinește condițiile impuse de art. 115 alin. (4) din Constituție, se adoptă de către Parlament, prin lege, nu de către Guvern prin ordonanță de urgență.

Mai mult, justificarea privind „*creșterea exponențială a volumului bunurilor confiscate care fac obiectul valorificării de către aparatul propriu al organelor de valorificare din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală*” nu este deloc o situație extraordinară, ci rezultatul unei tendințe de peste 3 ani, anticipată de rapoartele anuale de activitate (2011, 2012, 2013 și 2104) ale Ministerului Public și de Strategia Națională Anticorupție (SNA) 2012-2015 adoptată prin HG 215/2012 privind aprobarea Strategiei naționale anticorupție pe perioada 2012-2015, a Inventarului măsurilor preventive anticorupție și a indicatorilor de evaluare, precum și a Planului național de acțiune pentru implementarea Strategiei naționale anticorupție 2012-2015. Astfel, capitolul 4, pct. 4.3. Combaterea corupției prin măsuri administrative și penale a SNA 2102-2015 stabilește ca obiectiv specific 5 „Creșterea gradului de recuperare a produselor infracțiunilor urmând cele mai bune practici din alte state membre UE și consolidarea practicii judiciare”, iar printre măsuri stabilește „**adoptarea de măsuri legislative și instituționale care să permită o mai bună administrare a bunurilor sechestrate și confiscate**, precum și reutilizarea acestora în programe sociale sau de prevenire a criminalității” (Măsura 3.5.7 din planul de acțiuni). Această măsură trebuia implementată, conform planului de acțiune aferent strategiei, și de către Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), cu termen de realizare Semestrul II 2012 pentru finalizarea analizei de sistem și Semestrul II 2013 pentru operaționalizarea unei structuri de management a creanțelor provenite din infracțiuni. Faptul că ANAF nu și-a îndeplinit obligațiile legale în termenul stabilit, deși a avut peste 3 ani la dispoziție, nu constituie o justificare și nu determină o situație extraordinară.

În plus, afirmația conform căreia asistăm la o „*creșterea exponențială a volumului bunurilor confiscate*” nu este susținută de date obiective, statistice. Dimpotrivă, conform

Comunicatului de presă al ANAF nr. A_RPC_450/8.04.2015³, instituția nu are suficiente bunuri de valorificat. Redam mai jos situația prezentată de ANAF pentru anul 2014 din care rezultă că numărul de hotărâri judecătorești cuprinzând bunuri semnificative ce pot fi valorificate este foarte scăzut, doar una singură (cazul ICA):

„Din inventarierea, analizarea și centralizarea tuturor informațiilor privind titlurile executorii primite de la instanțele judecătorești de către A.N.A.F. , **în perioada 01.01.2014 31.12.2014**, reprezentând sentințe penale prin care s-a dispus recuperarea prejudiciului/ confiscarea specială (conform prevederilor specifice din Codul Penal), au rezultat următoarele :

În perioada analizată s-au primit spre executare silită un număr total de **2.140 sentințe/hotărâri judecătorești** pronunțate în cauze penale. Valoarea totală a prejudiciului stabilit prin acestea este de 1.985,07 mil.lei.

Din totalul de **2.140 sentințe/hotărâri judecătorești comunicate în cursul anului 2014**, **31 de hotărâri cu o valoare a prejudiciului de 549,2 mil.lei (cca 130 milioane euro)** provin din dosare penale instrumentate de către **Direcția Naționala Anticorupție** (dintre care se remarcă cazul ICA 701/26.09.2013 T.B. / DP 888/a/08.08.2014 cu un prejudiciu stabilit la 60.482.615 euro, respectiv cca. 266,2 mil. lei, adică jumătate din totalul prejudiciilor).

Pentru evaluarea corectă și obiectivă a posibilităților reale de recuperare a prejudiciilor rezultate din sentințele/hotărârile emise de instanțele de judecată, sunt necesare următoarele precizări :

- **pentru un număr de 63 sentințe/hotărâri judecătorești prin care s-au stabilit prejudicii în valoare de 596,49 mil.lei (30 % din valoarea totală) sunt în curs formalitățile legale de partaj / iesire din indiviziune forțată, fiind vorba de valorificarea părții din bunurile deținute în comun de persoane juridice sau ce revine persoanelor fizice condamnate penal;**
- **pentru un număr de 693 sentințe/hotărâri judecătorești prin care s-au stabilit prejudicii în valoare de 433,1 mil.lei (21,8 % din valoarea totală) s-au pronunțat pentru persoane fizice care nu dețin bunuri sau venituri urmăribile sau pentru care s-a declarat starea de insolabilitate;**
- **pentru un număr de 12 sentințe/hotărâri judecătorești prin care s-au stabilit prejudicii în valoare de 33,03 mil.lei s-au pronunțat pentru persoane juridice aflate sub incidența prevederilor Legii Insolvenței nr.85/2006, modificată și completată în anul 2014 .**

---

³ Disponibil la adresa: <http://cursdeguvernare.ro/wp-content/uploads/2015/04/comunicat-ANAF.doc>

Deși organele fiscale teritoriale au întreprins toate formele legale de executare silită impuse de legislația în vigoare, recuperarea prejudiciului stabilit pentru situațiile prezentate mai sus este extrem de dificilă și influențează decisiv gradul de recuperare redus al acestuia. Astfel, volumul sumelor recuperabile prin executare silită (exclusiv valoarea prejudiciilor aferente stărilor de insolvență, insolvabilitate, inexistența de bunuri sau venituri urmaribile, formalitatilor legale de partaj / iesire din indiviziune aflate in curs) **se reduce de la 1.985,07 mil. lei la 922,45 mil. lei**, ceea ce reprezintă 46,4% din valoarea totală a prejudiciului de recuperat comunicat. **Diferența de 53,6% constituie, în fapt, un prejudiciu nerecuperabil similar arieratelor nerecuperabile.”**

c. Urgența reglementării

A doua cerință necesară pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență este ca reglementarea situației în cauză să nu poate fi amânată. Caracterul extraordinar al unei situații, chiar dacă el există, nu determină automat și urgența reglementării. Astfel, o situație extraordinară poate fi reglementată și în afara unei proceduri de urgență, iar o reglementare rapidă se poate obține și prin procedurile normale de legiferare, cele două cerințe fiind distincte. **În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, care a reținut că “Urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare.”⁴**

În speță, nu reiese motivul pentru care reglementarea propusă nu poate fi amânată și trebuie adoptată prin ordonanță de urgență. Din nou, oportunitatea reglementării, chiar dacă ea ar exista, nu poate servi de una singură drept justificare pentru caracterul urgent. Simplul fapt că o reglementare este oportună, utilă sau necesară nu înseamnă că ea trebuie aprobată cât mai repede posibil, deoarece într-o societate democratică legiferarea trebuie să respecte, ca regulă, o anumită procedură pentru a asigura calitatea și transparența procesului legislativ în ansamblul său, nu doar a unui act normativ particular.

Susținerea Guvernului că reglementarea în cauză vizează o situație excepțională ce nu suferă amânare este contrazisă chiar de prevederile Ordonanței. **Astfel, se observă că Ordonanța nu conține nicio măsură de aplicare imediată de natură să rezolve o situație excepțională.** Din contră, actul normativ stabilește un cadru ce permite instituțiilor publice să poate dobândi anumite bunuri în urma unei proceduri determinate. **Chiar dacă problemele pe care Guvernul le-a invocat ar fi reale și presante, Ordonanța are în vedere un domeniu de aplicare mult mai larg, din moment ce ea nu se limitează doar la acele instituții publice care au nevoie de sedii sau la acele bunuri care ar fi prea dificil de administrat de către ANAF.**

---

⁴ Decizia nr. 421/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007

Ordonanța reglementează de fapt un domeniu mult mai larg decât cel pe care Guvernul îl invocă în preambul.

Pe de altă parte, tocmai acest caracter general al Ordonanței o face nepotrivită să răspundă la problemele pe care Guvernul le-a identificat. Nimic din prevederile cu caracter general din Ordonanță nu garantează că instituțiile publice care au nevoie de sedii vor găsi imobile corespunzătoare (dpdv al amplasamentului, structurii, suprafeței, vechimii etc.) pentru activitățile lor în rândul celor confiscate. În mod similar, nimic din Ordonanță nu asigură faptul ca imobilele dificil de administrat de către ANAF vor ajunge în utilizarea instituțiilor publice sau că odată ajunse acolo vor deveni mai ușor de conservat sau de administrat. La fel, este posibil ca acele imobile “complexe” de care vorbește nota de fundamentare a Ordonanței să se preteze mai degrabă la valorificare prin alte metode decât prin atribuirea către instituțiile publice, măsură care oricum nu elimina costurile, ci doar le transferă.

Ordonanța nu face decât să creeze un cadru general care *poate* rezolva anumite probleme (care, după cum am arătat mai sus, nu sunt oricum excepționale), și în nici un caz imediat. Dacă ar fi fost într-adevăr vorba de o situație excepțională ce trebuia reglementată de urgentă, atunci măsurile ar fi trebuit să fie specifice și apte a rezolva **exclusiv** problema identificată, cu celeritate, nu să creeze noi proceduri de durată cu caracter general cu privire la care nu există certitudinea că vor contribui la ameliorarea situației. **În realitate, Guvernul se folosește de un pretext pentru a adopta anumite măsuri generale care exced cu mult sfera pretinselor probleme pe care le invocă.** Lipsa legăturii între problema identificată și soluția propusă nu este doar o chestiune de oportunitate, ci și de constituționalitate, deoarece este evident că cerințele constituționale impun în mod logic și o conexiune între „situația extraordinară” și măsurile propuse pentru remedierea ei. **În lipsa unei asemenea conexiuni, avem de-a face cu o ordonanță de urgență adoptată fără motivare și cu încălcarea Constituției.**

În mod similar, justificarea urgenței folosită de Guvern vine în directă contradicție cu modul în care este gândită procedura din Ordonanță. Pentru a beneficia de transmiterea unui bun confiscat, entitatea beneficiară trebuie să înainteze mai întâi o cerere către Ministerul Finanțelor. Mai departe, Ministerul Finanțelor inițiază un proiect de hotărâre de atribuire, care trebuie adoptată de Guvern. Predarea efectivă a bunului se face în maxim 90 de zile de la intrarea în vigoare a acestei hotărâri. **Este așadar vorba de o procedură de durată, care este în contradicție cu pretinsa urgență a situației.**

d. Motivarea urgenței

Ultima cerință impusă de Constituție pentru adoptarea ordonanțelor de urgență o reprezintă motivarea urgenței în cuprinsul Ordonanței. Pentru a răspunde exigențelor acestei cerințe, motivarea trebuie să fie efectivă, adică să demonstreze necesitatea

obiectivă⁵ a adoptării reglementării în regim de urgență, nu doar să proclame această necesitate. **Motivarea nu înseamnă doar justificarea pe fond a măsurilor propuse, ci mai ales justificarea caracterului urgent al acestora, adică nu trebuie să se refere doar la necesitatea adoptării lor, ci la necesitatea adoptării lor prin ordonanță de urgență.**

Ordonanța nu îndeplinește niciuna dintre aceste două condiții. După ce descrie situația care trebuie reglementată (fără a **demonstra** caracterul excepțional al acesteia), preambulul Ordonanței menționează că în cazul neadoptării măsurilor propuse în regim de urgență, „*nu se poate asigura îndeplinirea de către Guvern a funcției de administrare a proprietății publice și private a statului cu respectarea principiului economicității, eficienței și eficacității în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului*”. Guvernul se rezumă la a **proclama** urgența, fără a o demonstra. **Așa zisa motivare a Guvernului poate cel mult justifica necesitatea adoptării în general a unor anumite măsuri, nu necesitatea adoptării lor prin ordonanță de urgență.**

În plus, motivarea în sine este extrem de generală, și nu conține nicio dată concretă care să justifice adoptarea măsurilor propuse, cu atât mai puțin adoptarea lor prin ordonanță de urgență. Nu se face referire la vreo instituție publică determinată care să aibă probleme cu sediul, nu sunt prezentate date statistice, nu este descrisă natura bunurilor “complexe” despre care se pretinde că nu pot fi administrate de ANAF. Deși pretinsul obiectiv al Ordonanței este eficientizarea administrării fondurilor publice și a patrimoniului public, nota de fundamentare a Ordonanței⁶ nu cuprinde nicio mențiune cu privire la impactul bugetar al acesteia, secțiunile relevante fiind lăsate necompletate⁷. Singura “justificare” a urgenței din cuprinsul Ordonanței o reprezintă respectarea principiilor economicității, eficienței și eficacității în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului. **Or, nu este clar din motivare de ce respectarea acestor principii nu poate fi atinsă pe calea unei reglementări adoptate de către Parlament (eventual în procedură de urgență) la propunerea Guvernului.**

---

⁵ După cum precizează și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 255/2005: “*Or, invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate, în a căror considerare, de altfel, reglementarea în cauză a fost adoptată pe calea ordonanței. Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate - situația extraordinară -, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil.*”

⁶ http://discutii.mfinante.ro/static/10/Mfp/transparenta/NFproiectOUGbunuriconfiscate_15042015.pdf

⁷ Ca dovadă suplimentară a neglijenței Guvernului în speță, nota de fundamentare menționează în Secțiunea a 4-a “2013” drept anul curent.

2. ÎNCĂLCAREA ART. 31 DIN CONSTITUȚIE ȘI A ART. 7 ALIN. (4) DIN LEGEA NR. 52/2003

Nesupunerea Ordonanței spre dezbateră publică încalcă și art. 31 din Constituția României, care consacră dreptul cetățenilor de a avea acces la informațiile de interes public, și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 52/2003 din transparența decizională în administrația publică.

Proiectul Ordonanței a fost publicat în data de 15.04.2015 pe site-ul Ministerul Finanțelor, în secțiunea “Transparență decizională”. Conform descrierii de la începutul acestei secțiuni, cetățenii pot *“trimite propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ, supus dezbaterii publice la adresa: publicinfo@mfinante.ro, în termen de 10 zile de la publicare”*, în conformitate cu art. 7 alin. (4) din Legea nr. 52/2003. Numai că, în cazul de față, Guvernul a adoptat Ordonanța **în aceeași zi** cu publicarea ei pe site-ul Ministerului Finanțelor, nerespectând termenul de 10 zile impus de lege. Este adevărat că legea permite și excepții de la dezbateră publică, dar este vorba de situații excepționale: *“În cazul reglementării unei situații care, din cauza circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public, proiectele de acte normative se supun adoptării în procedura de urgență prevăzută de reglementările în vigoare”*. Simpla adoptare a unor reglementări prin ordonanță de urgență nu atrage automat aplicarea acestui articol, ordonanțele de urgență nefiind automat exceptate de la dezbateră publică. O astfel de abordare ar fi extrem de periculoasă pentru procesul democratic și pentru transparența decizională, mai ales având în vedere numărul mare de ordonanțe de urgență adoptate în România. **Așadar, dacă Guvernul dorea să facă aplicarea prevederilor art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003, trebuia să precizeze de ce este necesar acest lucru, și anume care este grava atingere adusă interesului public în cazul supunerii spre dezbateră a proiectului de act normativ.** După cum am arătat mai sus, oricum nu poate fi vorba de urgență în situația de față, deci nu există temeiuri pentru sustragerea de la dezbateră publică.

În al doilea rând, Guvernul a ignorat faptul că actualmente există un alt proiect de lege aflat în dezbateră publică ce conține prevederi similare. Este vorba de Proiectul de lege pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Sechestrare și pentru modificarea unor acte normative⁸, pus în dezbateră publică la data de 31.03.2015⁹. Proiectul de lege prevede, în art. 30, un mecanism similar pentru trecerea bunurilor confiscate în proprietate publică și folosirea lor drept sedii ale instituțiilor publice. Este imposibil de identificat care este urgența extraordinară care a determinat Guvernul a ignore acest proiect de lege și să adopte anumite prevederi cu conținut similar acestuia pe cale separată. La fel, este cel puțin bizar modul în care

---

⁸ <http://www.just.ro/LinkClick.aspx?fileticket=w6lnezgopUo%3d&tabid=93>

⁹ <http://www.just.ro/MinisterulJusti%C8%9Biei/Actenormative/Proiectedeactenormativeafiate%C3%AEndezbatere/tabid/93/Default.aspx>

funcționează colaborarea interministerială în cadrul Guvernului, din moment ce Ministerul Finanțelor inițiază proiecte de acte normative care dublează prevederi din alte proiecte inițiate de Ministerul Justiției, iar Guvernul adoptă unul dintre acestea mergând totuși în paralel cu dezbateră publică în cazul celuilalt.

Un ultima argument ține problema utilizării excesive a instrumentului ordonanțelor de urgență de către Guvern, aspect menționat și în raportul Comisiei Europene privind România în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare¹⁰

Față de toate cele de mai sus, solicităm Avocatului Poporului să ia act de vădita neconstituționalitate a Ordonanței și să își exercite atribuțiile legale, sesizând Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței. Vă rugăm să ne comunicați și modul de rezolvare al Petiției.

Cu stimă,

Georgiana Iorgulescu

Directoare Executivă

---

¹⁰ Rapoartele MCV anterioare au abordat problema recurgerii la ordonanțe de urgență ale guvernului (OUG) ca instrument legislativ, în contextul necesității de a dispune de legi în materie de reformă a justiției și de combatere a corupției. Au fost astfel identificate două dificultăți, inclusiv în cursul discuțiilor purtate cu CCR. Una dintre acestea se referă la utilizarea frecventă a OUG, ceea ce limitează posibilitățile de consultare și a condus la o lipsă a clarității legislative — cu consecințe în ceea ce privește unificarea jurisprudenței și a practicii. A doua se referă la posibilitățile de contestare a ordonanțelor de urgență. Ordonanțele de urgență pot fi contestate de către Avocatul Poporului. RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și de verificare, COM(2015) 35 final, p.6